

Ó, a nagylányok!

Ó, a nagylányok! A nővérem, Anikó
– és Ica, Margó, Nagymari és a többi lány!
Mind-mind idősebb tőlem, a nevetésük
csupa huncutság... Titok és talány,
hogy mit suttognak egymás közt
összebújva egy-egy délután.

Ó, a nagylányok! Domborodó mellüket
csodálva irigyeltem, s csak néztem,
ahogy a nagyfiúk a nyári szünet
beköszöntével nyomukban járnak,
ahogyan lopva adnak egymásnak tüzet,
s a tiltott cigaretta füstje száll,
fátyollal takarva örök esküket.

Ó, a nagylányok! Ők bátrak és merészek,
nem félnek visszafeleselni és
elcsavarogni, s ha késnek,
nem kérnek lehajtott fejjel bocsánatot,
pimaszul és hetykén visszaneznek,
pofontól, szidástól se félve.
Ó, az övék már igazi élet!

Az ajtót bezárják és sugdolóznak,
arról, hogy csinálják a gyereket,
és hogy csókolózni fognak holnap,
smá-rol-ni, így mondják... Döbbenet!
Előttem titkos nyelven beszélnek,
emlegetnek piros ünnepet.

Hajuk kibontva száll a szélben,
és olykor tornyosra tupírozzák,
valahonnan rúzszt is szereztek,
s megrövidítik a szoknya hosszát
úgy, hogy derékban legalább ötször
gondosan visszahajtogatják.

Ó, a nagylányok! Ica, Anikó, Margó, Nagymari,
csak nőnek egyre, már szinte nők!
Lakkozva a körmük, és a szemöldöküket
elégett gyufaszállal festik ők,
s ha meglátnak, egymást csöndre intik:
' Pszt, ne beszélj a kis pisis előtt! '

S nekem a torkomat szorítja a félelem,
hogy sosem leszek, mint ők, olyan
nagylány, s esténként hiába képzelem,
hogy majd bevesznek maguk közé,
s hogy nekem is lesz smár és szerelem...
Oly lassan nővök, hogy nem is érzem,
és ők nem törődnek velem.

És elfog, elönt egészen a fájó rettenet,
hogy kicsi maradok örökké,
ki túsarkú cipőben nem tipeg,
kit a nyurga nagyfiúk meg se látnak,
nem vesznek neki mozijegyet,
s a nagylányok az ajtót az orra előtt
becsapják, közójük nem mehet.

Aztán felnövök. A titkok, mik rejtve voltak
hirtelen kinyílnak: a szerelem,
a házasság, a nász, a gyerekszülés
természetes, mint a négy őselem.

Ó, a nagylányok! Anikó, Ica, Margó, Nagymari
többé nem kislánként beszélnek velem.
Hozzájuk nőttem, észrevesznek,
immár közöttük van helyem.

S az idő múlik. Múlása hol pillangószárny verése,
oly gyors; hol pedig sebzett, rab madár
ólmos, nehézkes röpülése. A boldogság pillanat,
illanva száll el – a keserű perc mozdulatlan áll.
Életünk összeért, a hajdani nagylányok
és a hajdani kislány egymásra talál.

Ó, a nagylányok! Előbb Anikó fut el előlem,
vakmerőn nekifut a vaksötétnek,
hát becsap, itt hagyja megint a kicsit,
hát megint ő, ő a merészebb!
Aztán Nagymari. Egy padon ülve látják még,
aztán eltűnik örökre. Félek.
S az ismeretlen nemlét ajtaját kinyitva egy
hajnalon Ica is utánuk lépett.

Ó, a nagylányok! Anikó, Ica és Nagymari,
itt hagytak egyedül megint. Fülelek.
Suttogásukat szinte hallani,
tudom, hogy nagy titkokat beszélnek,
nekem nem akarják megvallani.
Csak az övük a fekete Semmi,
nekem marad a Valami.

Ó, a nagylányok itt hagytak engem,
a kaput bezárták, és én csöndben
vágyakozva és félve kérdem:
Miféle titkokat suttogtok fölöttem?
Miért hagytatok itt? S ti miért

nem maradtatok még, miért nem?!

Hol van, aki nincs sehol?

Hol van, aki nincs sehol?
Csak a teste, viselt és megviselt holmi
hever levetetten, hullakamrákba
félredobva, jegelve,
hogy romlása lassuljon, ne látsszék,
ne borzasszon el.

Hol van, aki nincs sehol?
Hangja, keze melege, érintése,
tekintetének ragyogása
még nem hűlt ki azokban,
akikhez szólt, akiket megérintett,
akikre ránézett.

Hol van, aki nincs sehol?
Hisz nem értette ő sem,
hová tűntek a nemlétbe utazó
barátok, ismerősök,
most magát siratná
önnön sírja mellett állva.

Hol van, aki nincs sehol?
Vajon lát akkor is, ha szemei
fagyott gömbjét lezárta
már a múlás?

A halál mérhetetlen csöndjén
átszivárognak-e hitetlenkedő

kérdéseinek hangjai?

Itt van még? S ha nem,
hol van, aki nincs sehol?

Testébe zárva élt, ahogyan
mindannyian, mégis tudjuk,
nem ennyi az ember.

A látható mögött ott
a láthatatlan,
ahogy a Városház tér betonozott
felületét púpossá emelik a fák
gyökerei. A szemünk elől rejtett
így mutatja meg magát.

Hol van, aki nincs sehol?

Választ nem ad, aki már
tudja rá a választ.

Lélek, ha üzen, nincs szava.

Hol van hát, ki nincs sehol?

A hallgatás a válasza.